

de vrienden van toen

vrienden waren zijn betere broers,
ze omringden hem als een Raad
van Wijzen: hij moest de jonge
koning worden aan hun Tafelronde

ze slepen de steen van zijn geest
met boeken en gesprekken - voor
niets was hij nog bang, alleen
voor het niets, het schrappen der
voornaamwoorden: ik, mij, mijn

een bijl van silex werd zijn denken,
hij onthoofdde het ongedierte van
de duisternis, de slangen om het
hoofd der Medusa, hij werd
hun voorganger, een gezalfde
in de genade van het woord

niet één lettergreep ontstond
uit de leegte, zij reikten ze aan,
vrijgevig zoals nu eenmaal
betere broers zijn: zij stonden
op de achtergrond, hun hand
op zijn schouders en hij kon
spreken in hun naam

zoals een gezalfde voelde hij zich,
uitverkoren door een Raad van Wijzen
en dagelijks, neen, iedere nacht moet hij
het nogmaals bewijzen: onrustig slaapt
het gekroonde hoofd

de vrienden kozen hem uit toen
hij zat te spelen met de steentjes
van lettergrepen: hij bleef dit kind,
een speler voor het leven, een handvol
keitjes slingert hij in de rivier:

zo stromen zijn woorden, als een verborgen
rivier, de bron is hun mond en vele boeken
door hen aangereikt, samengevat
tijdens een gesprek op de fiets

zij waren zijn betere broers en ook zij
gingen dood aan gewoonte en verwijdering:
zij hebben hem ingewijd om alleen te gaan
en hij gaat van herinnering naar herinnering
als een geblinddoekt kind van boom naar boom

Staf De Wilde